

Hjælpekasse er blandt de bedst betalende, giver den Hjælp i 90 Dage, det vil sige i 3 Maaneder. Det bliver altsaa 7 Maaneders Understøttelse til Manden. Men saa staar han paa Gaden uden noget som helst, hvis han fortsat er arbejdsløs, og det er der mange Tusinde, der har været i adskilligt mere end 7 Maaneder. Hvad skal Manden saa? Mener man, det er ret og humanit at behandle de arbejdsløse paa den Maade? Jeg mener det ikke. Samfundet staar jo ikke i en saadan Stilling, at det byder de paagældende Arbejde. Tværtimod, Samfundets Repræsentanter har Gang paa Gang erklæret, at Samfundet ikke er i Stand til at sætte Maskineriet i Gang. Naar man erkender denne Uformuenhed paa dette Omraade, saa er der virkelig ikke anden Vej at gaa end at stille Midler til Raadighed, saaledes at de, der uforskyldt er arbejdsløse, kan leve. Med Hensyn til Tillægshjælp hedder det, at den gaar ned til 80 Ø. — den er nu i Regelen $1\frac{1}{2}$ Kr. —, og Tilskuddet for Børn nedsættes ligeledes. I det hele gælder det om at gennemføre Sulteprincippet i videre Udstrækning for de arbejdsløse.

I Cirkulærets § 1, e., er der saa en ny Venlighed mod Arbejderne. Der foreskrives, at den samlede Understøttelse maa i intet Tilfælde overstige $\frac{2}{3}$ af den paa Stedet almindelige Arbejdsløn henholdsvis for mandlige og kvindelige Arbejdere; og derefter hedder det ordret: „hvorved den for ikke-faglærte Arbejdere almindelig gældende Løn kommer i Betragtning.“ Men denne Tilføjelse er i absolut Strid med Lovens § 31, Stykke 6, der maa være afgørende paa det Punkt, thi den siger: „Den samlede Understøttelse maa dog i intet Tilfælde overstige to Trediedele af den paa Stedet almindelige Arbejdsløn henholdsvis for mandlige og for kvindelige Arbejdere“ Punktum! Tilføjelsen om, at det er de ikke-faglærte Arbejders Løn, der skal være afgørende, findes ikke i Loven; den er opfundet af den højtærede Minister, og den er ulovlig. Efter Loven skal naturligvis de forskellige gældende Lønninger paa vedkommende Sted være afgørende, ikke Lønnen for en vis Kategori af Arbejdere.

Cirkulærets hele Formaal er jo ganske aabenbart at trykke alle nedad; saa langt som muligt ned mod den laveste Grænse for en Sultetilværelse. Ogsaa i § 5, b., i Cirkulæret af 21. Marts er der en interessant Nyhed. Det hedder: „Ekstraordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse udbetales ikke til Personer, hvem der gennem Kommunalbestyrelsen eller paa anden Maade tilbydes

Arbejde til en efter Hjælpekassens Skøn passende Løn, forudsat at de paagældende efter Hjælpekassens Skøn i øvrigt evner at udføre vedkommende Arbejde.“ Herefter kan et Sogneraad altsaa beslutte at udbyde et Arbejde til en Dagløn af 2 eller 3 Kr., hvad der nu maatte passe dem, og Hjælpekassen, som da formentlig vil være i Overensstemmelse med det paagældende Sogneraads Flertal, kan skønne, at det er en passende Betaling; Arbejderne, som maaske finder, at det ikke er en passende Betaling, berøves derefter Understøttelse, fordi de har en saadan Mening. Der er ingen andre i Samfundet, man vover at byde lignende Vilkaar, som man her byder de arbejdsløse. Helt betryggende eller hyggeligt virker det egentlig ikke, at Hjælpekassen skal til at skønne over den paagældendes Evner og Kræfter. Om en arbejdesløs Skrædders Evner og Kræfter strækker til til at udføre Skovhugst, Stenfiskeri, Stensprængning eller Vejarbejde og saa fremdeles, det afgøres efter Hjælpekassens Skøn. Jeg er ikke i Tvivl om, hvilket uretfærdigt Skøn der i adskillige Tilfælde her kan blive Tale om; Plads for Følsomhed eller for Hensyntagen til virkelige Kræfter og Evner er der ikke.

Hvad nu angaar Begrundelsen for den Stilling, man har taget til de Arbejdsløshedskassemedlemmer, der berøres af Lockouten, kender jeg den, som sagt, godt. Det er Arbejdsgiverforeningens og Bladet „Arbejdsgiveren“s Angreb paa Ministeren, der har virket saa voldsomt, at han i Løbet af 14 Dage vendte om fra sin Stilling af 1. Marts til den modsatte. For andre Dele af Bekendtgørelsen vil det vel sagtens hedde, at det er manglende Midler i den Fond for ekstraordinær Understøttelse, af hvilken der skal hjælpes, som bærer Skylden. Jeg skal ikke fordybe mig deri, jeg skal afvente Ministerens Svar og Begrundelse, men til Vejledning for den højtærede Minister skal jeg stikke ham et Par Tal, som han kan sidde og grunde lidt over. Der er i Arbejdsløshedskasserne, der rammes af Lockouten, med et rundt Tal 50 000 arbejdsløse, der altsaa berøres eller omfattes, som det hedder, af Lockouten. Hertil kommer om nogle faa Dage, den 1. April, et Antal af ca. 25 000, i alt 75 000. Man regner fra sagkyndig Side, at $\frac{2}{5}$ eller 30 000 af disse faar Understøttelse af Arbejdsløshedskasserne, og for disse 30 000 sørger man for at lukke ved at nægte de paagældende Arbejdsløshedskasser Laan. De andre $\frac{3}{5}$ eller 45 000 regnes at være understøttede af Hjælpekasserne. De kastes ud i det yderste Mørke ved Hjælp af Cirku-